

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 2013 r.

w sprawie nadania nazw urzędowych ulicom

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 594); **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Nadać nazwę ulicy:

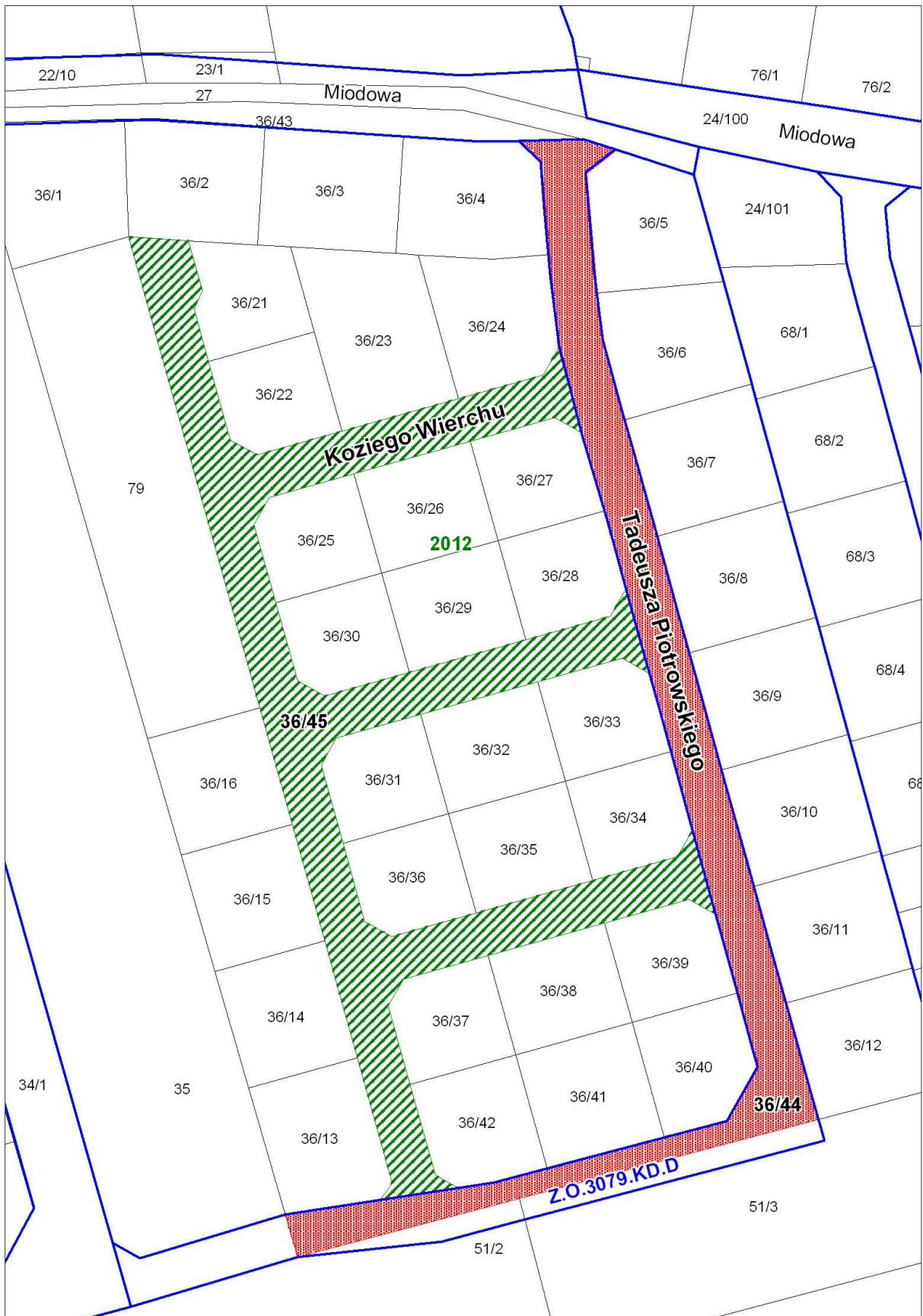
1. „**ul. Tadeusza Piotrowskiego**” – projektowanej drodze publicznej, obejmującej działkę nr 36/44 z obrębu ewidencyjnego nr 2012 (Pogodno 12), usytuowaną w części terenu elementarnego Z.O.3079.KD.D przeznaczonego w planie miejscowym „Osów - Andersena” pod drogę publiczną – ulicę dojazdową, rozpoczynającej się przy ul. Miodowej pomiędzy działkami nr 36/4 i nr 36/5 z obrębu ewidencyjnego nr 2012, początkowo biegnącej w kierunku południowo-wschodnim, a następnie skręcającej w kierunku południowo-zachodnim i dochodzącej do działki nr 35 z obrębu ewidencyjnego nr 2012.

2. „**ul. Kozięgo Wierchu**” – projektowanej drodze wewnętrznej, obejmującej działkę nr 36/45 z obrębu ewidencyjnego nr 2012 (Pogodno 12), rozpoczynającej się przy działce nr 36/44 – ulicy o proponowanej nazwie „ul. Tadeusza Piotrowskiego” pomiędzy działkami nr 36/24 i nr 36/27 z obrębu ewidencyjnego nr 2012, biegnącej początkowo w kierunku południowo-zachodnim, następnie skręcającej w kierunku północno-zachodnim dochodząc do działki nr 36/2 z obrębu ewidencyjnego nr 2012, dalej biegnącej w kierunku południowo-wschodnim z dwiema bocznymi odnogami dochodzącymi do działki nr 36/44, kończącej się przy działce nr 36/44 z obrębu ewidencyjnego nr 2012.

§ 2. Przebieg ulic wymienionych w § 1. ust.1-2 przedstawia załącznik graficzny do niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po 14 dniach od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr
Rady Miasta Szczecin
z dnia 2013r.

Uzasadnienie

Z wnioskiem o uhonorowanie postaci Tadeusza Piotrowskiego poprzez nazwanie jego imieniem ulicy wystąpił radny Rady Miasta Szczecin p. Bazyli Baran (droga jest własnością Miasta). Miejski Konserwator Zabytków nie zgłosił uwag ze stanowiska konserwatorskiego do ww. propozycji.

Tadeusz Piotrowski urodził się w 1940 roku w Kołkach na Wołyniu, ale swoje życie związał ze Szczecinem, aż do swojej tragicznej śmierci 10 lipca 1986 r. Tu w latach sześćdziesiątych studiował na Politechnice Szczecińskiej i również stąd wyruszył na swoją pierwszą wyprawę w góry, które stały się dla niego drogą i przeznaczeniem. Należał do czołówki polskiego alpinizmu i himalaizmu. Jego osiągnięcia na trwałe zapisały się w historii światowego alpinizmu. Niektóre z jego osiągnięć:

1972 – I zimowe przejście filara Trollryggen w Norwegii; 1973 – I zimowe wejście, wraz z Andrzejem Zawadą, na Noszak (7492 m) w afgańskim Hindukuszu. Tym osiągnięciem dał początek nowej światowej dyscyplinie – himalaizmu zimowego; 1974 – I zimowe przejście północnej ściany Trollveggen w Górach Norweskich; 1978 – poprowadzenie, wraz z Jerzym Kukuczka i Michałem Wroczyńskim, nowej drogi na Tiricz Mir Wschodni (7692 m) w Pakistanie; 1979 – poprowadzenie nowej drogi na Rakaposhi (7788 m) granią pn.-zach. w Pakistanie; 1980 – I wejście na Distaghil Sar East (7700 m); 1983 – zdobycie w noc wigilijną himalajskiego Api (7132 m).

Prekursor wspinaczki zimowej zasłynął ze swej niewiarygodnej siły i wytrzymałości, a także szybkości wspinania się w skrajnie trudnych warunkach. Z tego powodu Rosjanie nadali mu przydomek „połtoraja czielowieka”. W Polsce został 4-krotnie nagrodzony najwyższym odznaczeniem sportowym – Złotym Medalem „Za wybitne osiągnięcia sportowe”.

Ten nietuzinkowy człowiek, oprócz zdobywcy najwyższych szczytów, zapisał się w pamięci jako autor poruszających książek o tematyce górskiej, m.in. „W burzy i mrozie”, „Gdy krzepnie rć”, „W ścianie Trolli”, „W lodowym świecie Trolli”, „Naga góra – Nanga Parbat”, „Słońce nad Tirich Mirem”. Był autorem również wielu publikacji w prasie krajowej i zagranicznej.

Zwieńczeniem jego kariery i życia był rok 1986. 8 lipca wraz z Jerzym Kukuczka zdobył najważniejszy dla każdego himalaisty szczyt – K2. Osiągnął go, bez wspomagania tlenem, środkiem południowej ściany – wytaczając tym samym nową drogę, znaną dziś jako Polish Line lub „Droga Piotrowskiego”. Do dziś trasa ta przez nikogo nie została powtórzona. W drodze powrotnej bez jedzenia i picia, po dwóch biwakach w ścianie, zginął na wysokości ok. 7900m, prawdopodobnie na skutek obłuzowania raków przytrzymujących go do lodowca. Ciała Piotrowskiego nigdy nie odnaleziono.

Symboliczny grób wybitnego mieszkańca miasta znajduje się na Cmentarzu Centralnym w Szczecinie oraz na Kopcu Gilkeya na lodowcu Concordia znajduje się tablica poświęcona jego pamięci. Uczczenie jego pamięci ma znaczenie nie tylko ludzkie. Wpisuje się doskonale w strategię budowania tożsamości Szczecina. Jak wiadomo, z powodu historycznych zawieruch, nasze miasto nie cierpi na nadmiar wybitnych postaci, które pozwalałyby jego mieszkańcom identyfikować się z miejscem w którym żyją. Dlatego też nie wolno nam skazać na zapomnienie syna tego miasta. Pamięć o nim należy pielęgnować i kultywować.

Z wnioskiem o nadanie imienia ulicy „Koziego Wierchu” wystąpiła firma VASTBOUW Polska Sp z o.o., właściciel drogi. Nazwa ulicy otrzymała pozytywną opinię

Rady Osiedla Osów, zaś Miejski Konserwator Zabytków nie zgłosił uwag ze stanowiska konserwatorskiego do ww. propozycji.

Komisja Bezpieczeństwa Publicznego i Samorządności R.M. po zasięgnięciu opinii Geodety Miasta w sprawie postanowiła (jednogłośnie) przychylić się do wniosku i wnieść pod obrady Rady Miasta Szczecin projekt przedmiotowej uchwały.

Przewodniczący Komisji ds. Bezpieczeństwa
Publicznego i Samorządności

Tomasz Hinc